

У МИКОЛАЇВЦІ ОБНОВИЛАСЯ ІКОНА – УЖЕ ТРЕТЯ ПОСПІЛЬ

Зазвичай обновлюються ікони, намальовані на полотні або дошці. А ось у селі Миколаївка нерукотворне диво проявилось на листі паперу, якому щонайменше сто двадцять років. Більше того, проявлений образ став уже третім у тутешньому Свято-Миколаївському храмі, на який зійшла благодать Господня.

Святий Миколай – від баби Антошки

Ікона святого Миколая – це сімейна реліквія 82-річної Антоніни Тимошук, жительки села Підбрусень, що належить до Миколаївської сільради. Як пригадує пенсіонерка, вона передавалася із покоління у покоління. Найдавніше, кому належав освячений образ, – то її бабці, про яку зберігся переказ як про глибоковірющу людину, котра не пропускала жодної недільної відправи у храмі. Про саму ж Антоніну Ульянівну односельці також благочестиво відгукуються. Називають її по-сільському бабою Антошкою хорошою – і за її доброту, і за щирість душі.

Отож, якось баба Антошка помітила, що ікона святого Миколая почала затьмарюватися, а з часом і зовсім потемніла, стала суцільним чорним однотоном. Що з нею робити – спалити, закинути на горище чи занести до храму? Вибір престаріла та одинока жінка зробила на останньому. У свою чергу настоятель церкви, протоієрей Ігор Загребельний помітив старий образ у верхньому храмовому заступку, до якого рідко заглядало людське око.

Відтоді минуло пройшло декілька років, і хтозна, скільки б ще простояла ікона у тому заступку, якби під час цьогорічного Великого посту о.Ігор не запитав, що на зображенні з'явилися білі цятки. А далі – більше. Через декілька днів стало помітно ліву руку, яка благословляє. Потім – праву, яка тримає Євангеліє. Під час Великодня стало виразним обличчя святого Миколая. Пройшов ще тиждень – і над оновленим ликом у верхньому кутку ікони проявилася іконка Божої Матері.

Заодно пішов поголос про диво, і до храму потягнувся люд, аби наяву переконалися у незвичній нерукотворності. Власне, автор цих рядків також став очевидцем миколаївського дива. У неділю до храму я приїхав у пообідню пору і побачив справді світлі тони на іконі, яку розмістили уже в центральній храмовій частині. А десь через півтори години заново споглянув на образ – і стало ще моторошніше на душі. Бо за цей час ікона явно посвітлішала. А ще – коли нахилив долоню до неї, то відчув підвищений прояв тепла. Подібне відчуття засвідчили також інші прихожани, що прийшли до церкви. Натомість дехто проїнявся іншим відчуттям – замість тепла їхню руку над оновленим святим Миколаєм «пощипувало».

Що усе це означає? Відповідаючи на дане

Почаївської Божої Матері, на якій абсолютно пропало зображення. З цього приводу один із керівників парафіяльної ради навіть висловив спротив: «Навіщо, мовляв, храмові старі речі, якщо є нові. Але не проминуло і дня, як принесена і все-таки залишена у храмі ікона почала сяяти. Нині, дивлячись на її прекрасний вигляд (як щойно намальованій), навіть важко повірити, що все це відбулося без людського втручання.

Інша ікона Почаївської Божої Матері – це обнова шестирічної давності. Тоді о. Ігореві випало хоронити односельця, в оселі якого за два тижні до цієї сумної події сталося диво іконного оновлення. Зрештою, чоловік ще за життя мав намір передати реліквію у місцевий храм, однак не встиг. Натомість його родина так і вчинила, а передача святині проходила урочисто, хресним ходом, при великому велелюдді.

– Тепер ми пригадували про новий хресний хід, – зізнається священник, – із трьома оновленими іконами; від парафіянина до парафіянина, щоб на кожному відобразилася благодать цих образів.

Можливо, від них невдовзі наяву постане навіть величне диво зцілення. Принаймні, підґрунтя для такого твердження уже є. Якось до храму на службу Богу навідалося дві прихожанки похилого віку із палицями-помічницями при ходьбі. А після служби Божої ці палиці так і продовжили стояти у куточку. Коли про них нагадали жінкам, ті категорично відмовилися, в унісон промовивши: «А навіщо вони нам... Ми вже й без них можемо обійтися»...

Євген ЦИМБАЛЮК.

Не проминуло і дня, як ікона засяяла

Загалом у Свято-Миколаївському храмі ікона святого Миколая виявилася не першою, яка оновилася. Тут, на видному місці, два образи Почаївської Божої Матері, що також повернулися від темряви до світла.

– Перший випадок оновлення припадає на 1993 рік, – розповідає протоієрей о. Ігор, – тоді щойно спорудили нашу церкву, зробили гарний внутрішній облаштунок. Як раптом парафіянка приносить до церкви стару ікону